

Açık, temiz gönülle titiz çalışan bilimsel bir aklı birleştirerek vardığım sonuçları söylemek istiyorum. Her ne kadar şimdiye kadar yanlışlandığını görmemiş olsam bile biliyorum ki bunlar, tanrısal kesin sözler değil, acizane bir insan olarak benim sözlerimdir.

“Kadınlar saçlarını, başlarını örtsünler” demek dinimize aykırı değildir. Ama kadınların saçlarını, başlarını örtmesinin Müslümanlığın bir gereği ve göstergesi olduğunu iddia etmek, dinimize küfürdür.

“Namaz kaldırılmasını, cenaze kaldırılmasını, dua ve Kuran okumasını bilen insanlar yetiştirelim” demek dinimize aykırı değildir. Ancak bunların hiçbiri dinimizin kaynağında tanımlanmış iş değildir, dinimiz gereği karşılık beklemeden yapılması gereken şeylerdir. Herhangi bir dinsel işinden söz etmek, dinimize küfürdür.

Çıplak insan sesiyle okunması gereken ezanın, hoparlörlerden cızır cızır verilmesini uygun bulmuyorum. Hoparlörden verilmesi sanki dinimizin gereğiymiş gibi rahatsız olanları, tepki gösterenleri dine tepki gösteriyormuş yerine koymak, dinimize küfürdür.

Dini koruyup kollamak Allah'ın işidir. Allah'ın işine karışmak, şirktir. İnsan Allah'ın ne düşündüğünü kavrayamaz. Kavramaya kalkışmak Allah'lığa soyunmaktır, şirktir. Allah için ya da Allah adına bir şeyler yapmak, insanın haddine değildir, şirktir. Şirki dindarlık olarak göstermek, dinimize küfürdür.

Hazreti Muhammet, dinimize göre Allah'ın son elçisidir. Kişiye özel ilham olabilse de bu başkasına bir iletiye dönüşemez. Kuran'dan sonra vahiy olan hiçbir söz yoktur. Herhangi birini, siyasal olsun olmasın herhangi bir örgütü ya da grubu, İslam'ın temsilcisi olarak göstermek, dinimize küfür olduğu gibi şirktir.

Dinimize göre, bedenden ayrı bir ruh söz konusu değildir. İnsan, bedeniyle birlikte ölür. Sonraları, ahirette canlanması, etiyle kemiğiyle, bedeniyle olur. Ruh, bedenle ölüp bedenle dirilir. Bize göre son din olan Müslümanlık, öncesindeki birçok dinden farklı olarak maddecidir. Müslümanlıkta diğer dinlerde rastlanan dindar-maddeci karşıtlığı yoktur. Olsa

olsa Müslüman-idealist ayrımından söz edilebilir. Dinimizi maddecilik karşıtı göstermek, dinimize küfürdür.

Cuma, toplantıdır. Herkesin temizlenip gitmesi gerekir. Topluluk, Cuma'da buluşup sohbet eder. Halbuki, şimdilerde Cuma yalnızca namazla özdeşleştiriliyor. Başka dinlere öykünme gibi, biri çıkıp vaaz veriyor. Görsen Allah'ı sanki çok iyi biliyor. Allah'ın neyi sevdiği, neden nefret ettiği, neyi düşündüğü, peygamberi neyin sevindirdiği, neyin üzdüğü ondan sorulur sanki. Çoğu yerde kendini kaptırıp ya da bir yerlerden gelme bir metne sadık kalıp küfrü din diye savunur. Kendisini Allah, peygamberler, halifeler arasında görüp haddini bilmez. Dinimizin bu kadar hakir duruma düşürülmesi, dinimize küfürdür.

Hazreti Muhammet'ten iki yüz yıl sonra oluşmaya başlayıp Türklerin İstanbul'da tahta çıkmasıyla rüştünü kanıtlamış bir gelişme şeriat - tarikat çatışmasıdır. Şeriat uygulayan devlet güvenli bir ortam sağlar; tarikata bağlı gelişen ekonomi, artı üretimi sağlayarak devlete vergiyle katkı yapardı. Kuramsal olarak uyum olarak gözüken yozlaşmanın ortaya çıkmasıyla çatışmalara yol açardı. Devlet görevlileri yozlaşınca şeriatı uygulayanlar amaçtan sapıp zulüm yapmaya başladılar; ekonomik aktörler yozlaşınca artı üretimi aksar, gerilerdi. Şeriatçılar, tarikatçılarla çatışmaya başladılar. Bu şeriat-tarikat çatışması, bazen açık bazen için için sürerdi. Tarikatçıların şeriatı desteklemesi ya da şeriatçıların tarikatlara el atması yozlaşmanın en üst düzeylerine işaret ederdi, eder; denetimsiz yozlaşma, küfrü dinmiş gibi dayatmaya varır. Son dört yüzyıldır yaşanan da aşama aşama bu oldu.

Dört yüzyıl öncesine kadar dengeli biçimde işleyen, ne oldu da on yedinci yüzyılın başından bu yana giderek artan yoğunlukta çatışma ve gerilemelere yol açtı? Dünyanın daha önce ulaşılmamış yerleri dahil her tarafına kolayca ulaşılmasını sağlayan deniz ulaşım yolları Avrupalılar tarafından kullanılmaya başlandı. Dünyanın dört bir yanı, işgal edildi, insanlar köleleştirildi, bölgeler sömürgeleştirildi, zenginlikler Avrupa'ya aktı. Bu durum felsefe, sanat ve bilimde gelişmeyi tetikleyip destekledi. Şeriata göre düzenlenmiş devlet güvenlik aygıtı işlemez oldu; tarikat, gelişmelerin gerisinde kalıp ekonomi ve kültürde gerilemeye yol açtı. Özellikle son iki yüzyıl içinde gerçekleşen ve sanayi toplumu dediğim gelişmelere, güya

İslami varlık ayak uyduramadı. Başta Türkiye'deki Padişahlık olmak üzere, İslami varlık önce direndi, zamanla hızla erimeye başladı. Bugün Müslümanların belirleyici olduğu toplumlar Dünya'da en çok sıkıntı yaşayan toplumlar haline geldi. Küfrü din saymada ısrarın sonucu açıkça görülüyor. İslamcıların küfrü İslam saymada, İslam karşıtlarıyla ortaklaştığı çarpıcı biçimde ortadadır.

Kuran'da putperestlere ve putlarına saygı gösterilmesi emredilir. Aynı Kuran'da putperestlerin öldürülmesi emredilir. Şimdi hangisi geçerlidir? Bin küsur yıl öncesinin bilgeliği çağımızda zırvalık oldu; artık sonra gelen ayet öncekini iptal eder anlayışı uygunsuzdur. İnsanın anlayacağı genel geçer söz yoktur. Sözün geçerliliği koşula bağlıdır. Hal böyle olunca insana her zaman geçerli olan bir şey söylenecekse bunun yolu çelişik önermeler sunmaktır; böylece zamanın koşullarıyla sentez yapma yükümlülüğü insana bırakılmış olur. Kuran'daki ya da hadislerdeki bir iki sözle, kesin hükme varma olanaklı değildir; bütünüyle ele alıp zamanın koşullarıyla sentezlere ulaşmak gerekir. Putperestlere karşı tutunulacak tavır, "yumuşak güç" (İng. *soft power*) denilen saygı gösterip saygı uyandırılacak davranışlar biçimde ya da "sert güç" (İng. *hard power*) denilen sert tepki verecek biçimde olabilir. Sanayi toplumunda sert güç etkili oldu; ama artık geride kaldı. Dünya olarak giriş yaptığımız sanayi sonrası toplumda belirleyici olan yumuşak güçtür. Küfrü din sayanlar, sert güçte ısrarcıdır.

Cihat, başkalarını Müslümanlaştırmak amacıyla değil, Müslümanın Müslümanlığını başkalarına tanıtmak amacıyla yapıldığına başarılı oldu. İnsanın Müslümanlığının bir çeşit göstermelik yalan dolan olmadığı benimsetildiğinde Müslümanlık kendiliğinden yayılır. Günümüzde, Avrupa'dan Amerika'ya, Rusya'dan Çin'e her yerde Müslümanların Müslümanlığı hem resmen hem insanlar arasında tanınıyor. Cihat yapacak bir neden yok. Küfrü din sayan İslamcılar, -yozlaşmış İslamcılıkla yozlaşmış Yahudiciliğin çatışma gösterileri bir yana- cihat diye yalnızca Müslümanlara saldırıyor. Küfrü din saymada ısrar, Müslümanı Müslümana kırdırmaya varır.

Siyaset, bölünmedir. Siyaset sayesinde farklı ortak çıkarlara sahip insanlar, sert güç

kullanarak birbirleriyle çatışmak yerine kozlarını siyasal akımlara ayrılarak uygar biçimde paylaşırlar. Ortak çıkar ayrışması dinsel değildir, temelde iktisadidir. İslamcılık, siyasal ideolojik alet durumuna getirildiğinde; bir yandan siyaset çarpıtılmış olur; diğer yandan temelde iktisadi çıkar için İslamcı olmayan Müslümanları Müslümandan saymayıp Müslümanlar arasında bir diğerini Müslüman saymayan cepheleşmeye yol açar, Müslümanları böler. Halbuki vasatın aklını beğenisiyle manipüle etmeye karşılık gelen göstermelik demokratikçilik bırakılıp her aşamada temsilde adalete karşılık gelecek bir demokratikleşme halinde farklı farklı siyasi akımların hepsinde her dinsel eğilim toplumdaki ağırlıklarıyla yer alacaktır. Böylece, müminlerin ağırlıkta olduğu ülkemizde farklı farklı siyasal akımların hepsinde müminler ağırlıkta olacak, siyasal ayrışmalarda uzlaşma temellerinden biri, bilim gibi, sanat gibi, felsefe gibi diğer ortak noktaların yanında Müslümanlık da olacaktır. Küfrü din sayanlar, Müslümanların kendi çıkarları doğrultusunda dağılıp gruplaşmasını engelleyerek Müslümanlığın birleştirici toplumsal öge olmasının önünü kapayıp dinin Müslümanlar arasında çatışmanın kaynağı olmasına hizmet ediyor.

Dinsel konularda hüküm verirken Müslümanlığa göre peygamber yetkilidir. O bulunmuyorsa yetki, sahabelerde yani peygamberin sohbetlerine katılanlardadır; o da bulunmuyorsa sahabenin sohbetlerine katılanlardadır. Bin beş yüz yılı çokça aşan bir süredir, yetkili kimse yaşamıyor; sorumluluk tek tek müminlerin üzerindedir. Bu koşullarda başlangıçta iki yol belirlemiştir; nakil ve akıl.

Nakil yöntemine göre ucu peygamberin davranışlarına uzanacak biçimde atalardan devren gelen uygulama ve düşüncelere baş vurulur. Haçlı seferlerinde Katolik kilisesinin etkisiyle başlayan sızıntılar, on dokuzuncu yüzyılda özellikle Fransız ve Alman misyon etkinliklerinde sürmüş, daha sonra yirminci yüzyılın ilk yarısında İngiliz istihbarati etkinlikleri ve ikinci yarısında Amerikan istihbarati etkinlikleriyle yoğunlaşmıştır. Nakil bunca uzun sürede köküyle bağıni zaten koparır, dışarıdan yapılan müdahalelerle naklin kökü Müslüman olmayanların pratiklerine dayanır olmaya başlar. Naklin ciddiye alınır tarafı kalmamıştır. Küfrü din diye dayatanlar, kökü nerede olduğu belirsiz uyduruk düşünce ve pratikleri nakil diye savunurlar.

Hüküm vermenin tek yolu, İmamı Azam'ın öncülük edip kıyas yöntemi olarak nitelendirdiği akıl yoludur. İmamı Azam'dan bu yana, özellikle son iki yüz yıldır ussal düşünmenin, kıyasın çok ötesinde yöntemleri geliştirildi. Son dönemlerde, örneğin monotonik olmayan mantık konusunda yapılan çalışmalar, daha önce mantık dışı görülen bir çok konunun, mantığın içinde sistematik olarak işlenmesini sağlıyor; bu alanda da gelişmelerin sonu gelmedi. Bilim ve felsefe, İmamı Azam'ın kullandığı çağının en ileri bilim ve felsefesinin çok ötesinde. Kentleşme, İmamı Azam'ın içinde yaşadığı ya da kuruluşuna katıldığı çağının en gelişmiş kentlerinin çok çok ötesinde. Ama İmamı Azam'ın temel ilkesi olan, çağın koşullarıyla, bilim, felsefe ve uygarlığın geldiği en son aşamayla, en gelişkin mantık ve diyalektik yöntemlerle, kısaca akılla hükümlere varma yöntemi, kullanılabilir tek geçerli yöntemken küfrü din sayanlar, insanları akıldan uzaklaştırmaya kalkışır.

İmamı Azam, günümüzde Aleviler olarak görülenlerin çağındaki muadili olan Hazreti Ali'nin torunları ve taraftarlarına dosttu. Geç yaşlarında ölümüne neden olan cezalara çarptırılmasının da bu yüzden olduğu rivayet edilir. Buna karşın, küfrü din sayanlar, Hanifiyiz diye Alevilere saldırır.

Yozlaşmayı düzen olarak kalıcılaştırma, küfrü din olarak kalıcılaştırma çabaları nafiendir. Ancak sürdüğü sürece, Müslümanları etkiler ve Müslümanlara zarar verir. Bu nafiye kalıcılaşma girişimleri, İslamcı siyaset, yozlaştırdığı eğitim kurumları, sözde dinsel kurumlar aracılığıyla yürütülüyor. Çocuklarımıza, küfür din olarak tanıtılıyor. İslam pratiklerle, fikirlerle İslam olmaktan çıkartılıp yozlaşmakla kalmıyor, her türlü yozlaşmanın yuvası haline getiriliyor. Bu yozlaşmanın sonucunun ne olduğu son dört yüzyıla ve bunun sonucu günümüzde yaşananlara bakılarak görülebilir.

Yetişen çocuk ve gençlerimizin aklının, bilincinin, duygularının, bedeninin çağımızın hızla değişen koşullarına uygun gelişmesi, başta dinsel olmak üzere her türlü öznellik ve toplumsallıklarının vazgeçilmez ön koşuludur. Dinimiz kolayca ulaşılabilecek bir dindir. İmam Hatip Okullarının mevcut sonuçlarına baktığımda mezunlarının yozlaşmaya eğilimli olduğu, dini bilgiler bakımından tutarsız ve çağın çok gerisinde olduğu söylenebilir.

Sorun, temel eğitimde değildir. Dinsel eğitim, temel eğitimin vazgeçilmez bir amacı değildir, varsa talidir. Dinsel eğitimin alınacağı ortam, topluluktur. Yozlaşmanın mümkün olmayan kalıcılığını sağlamak için yaygınlaştırılan İmam Hatip Okulları, varlıklarıyla topluluğun çocuklarımızın ve gençlerimizin sağlıklı bir eğitim kaynağı olmasını engelliyor.

Ateşin olduğu yerde duman, yozlaşmanın olduğu yerde küfür ve şiddet eksik olmaz. Türkiye’de bilim, felsefe, sanat ve spor üzerinde rekabet ve uzlaşının yerini, küfür ve şiddetle cepheleşme aldı bile.

Hasıla Kuran’dan, Hazreti Muhammet’ten, İmamı Azam’dan ve daha saymakla bitmez düşünür, filozof, bilim ve sanat insanından okuduklarım, dinlediklerim, izlediklerimle gözleyip, çözümleyip sentezlediğim birçok şeyden çıkardığım sonuçlar şöyle:

Yozlaşmayla vura kıra, pata küte mücadele edilmez. Koşul ve kaynakları ortadan kaldırılarak yozlaşmadan arınılır.

İmam Hatip Okulları, derhal kapatılsın; ayrımsız, ayrıcalıksız, esnek tek bir müfredatla çağdaş on iki yıllık kesintisiz eğitime geçilsin.

Diyanet İşleri, adı dahil olmak üzere dinimiz ve kabul gören dinlerin tümüne, kültürümüze, çağdaşlığa uygun biçimde değiştirilsin.

İlahiyat Fakülteleri, siyasal destekle yozlaşıp hurafe üretmeyi bıraksın. Akademik ve idari özerkliği sağlanmış akademik disiplinle çağımızın bilimsel gelişmeleriyle uyumlu biçimde, çağımızın ve ülkemizin koşulları içinde mümine ışık tutacak araştırmaları yapıp sentezleri oluştursun.

İslami olduğu iddiasındaki siyasal tüm örgüt, parti, kurum ve kuruluşlar, kendilerini derhal fes etsin. Oluyorsa siyasetle uğraşmadan mümin Müslümanın yollarını çağdaşlıkla aydınlatan oluşumlara dönüşsünler.